

Hai đứa bé co mình trong chiếc áo bành tô quá khổ, rách rưới đi ng nép vào nhau phía sau cánh cửa, run rẩy mãi tôi: "Thưa cô, cô mua báo cũ không ạ?"

Tôi đang bận, chỉ muốn nhanh chóng đi làm xong, thế nhưng khi nhìn xuống đôi chân của chúng, tôi thật không đành lòng. Nhìn đôi xăng-đan bé xíu, ướt sũng vì mưa tuyết. "Vào nhà đi, cô sẽ làm cho mấy đứa ăn mì ly cacao nóng!" Chúng liếc nhìn theo tôi. Hai đôi xăng-đan sũng nước dẫm lên bề mặt sàn lạnh lẽo cho khô.

Cacao và bánh mì nóng ăn kèm mì có thể làm ấm lòng trẻ em cái lạnh buốt giá bên ngoài. Đứa trẻ ăn cho bận rộn xong, tôi đi vào bếp để tiếp tục với những con số chỉ tiêu đau đầu.

Không khí yên lặng trong phòng khách khiến tôi cảm thấy hơi làm lạ. Tôi nhìn vào trong phòng.

Cô bé đang cầm chiếc tách đã uống cơm trên tay, ngó m nhìn mặt cách say mê. Cậu bé đi cùng rít rè: "Thưa cô, cô giàu có phải không ?"

"Cô giàu có ? Không, không đâu cháu !" - Vả nói, tôi vả ngao ngán nhìn tấm khăn trải bàn đã sơn cũ của mình.

Cô bé cầm thìa chiềc tách vào đĩa. "Nhớ ng chiềc tách của cô hợp với bữa đĩa ghê!" Giọng nói của cô bé có vẻ thềm thuờng.

Thưa rừi chúng ra đi, trên tay cầm theo gói báo cũ, bảng mình trong ngón gió rét căm căm. Chúng không nói lừi cầm n. Nhớ ng quờ thừt, chúng không cầm phải cầm n tôi. Nhớ ng gì chúng đã làm cho tôi còn hừn cừ tiờng cầm n. Nhớ ng chiềc tách và đĩa bừng gừm màu xanh trừn của tôi là loừi thừờng thôi. Nhớ ng chúng là mặt bừ rừt hợp. Tôi nừm thừ món khoai tây và khuờy nừi súp. Khoai tây và món súp, rừi mái nhà, cừ ngừừi chừng của tôi vừi công viừc n đừ nh - từt cừ đừu rừt phù hợp vừi tôi.

Tôi đừt chiềc ghừ đừng đừ trừừc lò sừừi vào chừ cũ và đừn đừp lừi căn phòng cho gừn gàng. Vừt bừn từ đừi xừng-đừn đừt sừng của hai đừa bé vừn còn đừng lừi trên mặt lò sừừi, nhớ ng tôi không lau đi. Tôi muừn giừ chúng lừi, đừ lừ đừu có ngày tôi lừi quên rừng mình giàu có đừn mừc nào.

Marion Doolana

Người n: songhanhphuc